

ELLINOR RAFAELSEN

HUIPPUVUORTEN YÖT 10

Kaipuu

POHJOISET
SAAGAT

 SAGA
EGMONT

Ellinor Rafaelsen

Kaipuu

Huippuvuorten yöt 10

Suomentanut Saga Egmont

Editoinut Salla Korpela

SAGA Egmont

Kaipuu – Huippuvuorten yöt 10

Translated by Saga Egmont

Edited by Salla Korpela

Original title: *Lengsel*

Original language: Norwegian

Cover image: Shutterstock, Unsplash & Pexels

Copyright © 2016, 2025 Ellinor Rafaelsen and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727221632

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser. It is prohibited to perform text and data mining (TDM) of this publication, including for the purposes of training AI technologies, without the prior written permission of the publisher.

This work is republished as a historical document. It contains contemporary use of language.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

TÄRKEITÄ HENKILÖITÄ TÄSSÄ KIRJASSA:

TORA LYNGVIK	- nuori nainen Tromssasta
BENEDIKTE HAVRE	- Toran ystävä, naimisissa Haraldin kanssa
HARALD HAVRE	- kaivosinsinööri
JACOB HAVRE	- Benedikten ja Mattiaksen poika
MATTIAS LIND	- yrittäjä
HELGA JA LINUS HAVRE	- Benedikten appivanhemmat
TORKEL ALFONSEN	- kaivosmies
FREDRIK HANKE	- turkispyytäjä

1

Tora seiso i kuin lattiaan naulittuna ja tuijotti Mattiasta Jacobin tumman pään yli. Jacob oli hiljaa isänsä sylissä, jota ei tuntenut. Ainakaan Tora ei kuullut pojan itkua, mikä saattoi johtua siitä, että Helgan ja Linuksen äänet peittivät alleen kaiken muun.

– Olipa onni, että tulit tänne! Linus Havren ääni jyrähti olohuoneessa. Hänen vaimonsa huusi hätääntyneitä rukouksia Herralle, että tämä puuttuisi asiaan ja tekisi painajaisesta lopun.

– Mitä on tekeillä? Harald astui huoneeseen Siren kannoillaan.

Piialla oli käsissään Toran takki sekä Mattiaksen hattu ja takki, ja hän tuijotti kauhuissaan isäntäväkensä raivokkaita, vääristyneitä kasvoja.

– Kuka on...? Harald oli astunut peremmälle ja pysähtyi nyt äkkiä. Tora tuskin uskalsi katsoa hänen suuntaansa, muttei silti voinut jättää asiaa sikseen. Mies, jota hän vihasi niin syvästi, että se tuntui fyysisenä kipuna, seiso i hänen edessään ja veti syvään henkeä. Miehen leuat olivat puristuneet niin tiukasti yhteen, että hengitys sihi si siera i m i s s a. Hän muistutti vaarallista petoeläintä,

joka katsoi vuoroin kolmea saalistaan: Mattiasta, Jacobia ja häntä itseään.

Susi, Tora ajatteli. Raivotautinen susi. Hän oli lukenut jostakin Oddvar Thygesenin kirjasta, että sudet ja ketut – jopa kesytetyt koirat – saattoivat sairastua johonkin, mitä kutsuttiin raivotaudiksi. Raivotautiset eläimet muuttuivat ihmisille hengenvaaralliseksi, sillä tauti saattoi levitä myös heihin. Oireisiin kuuluivat muun muassa laihtuminen, rupinen turkki ja vaaho suun ympärillä.

Harald ei ollut laihtunut eikä rupinen. Päinvastoin hän näytti häpeämättömän hyvältä tummassa puvussaan, rusetti kaulassa, ja hiukset vedellä päätä myöten kammattuina. Eikä hänen suunsa vaahdonnut. Silti tämä oli ensimmäinen asia, joka Toralle tuli mieleen kohdatessaan miehen jäiset, hyytävät silmät. Petoeläin... Raivostunut petoeläin...

Tora ei tajunnut pidättäneensä hengitystään siitä lähtien, kun oli kuullut Haraldin äänen käytävällä, ja nyt häntä pyörrytti. Äkkiä hän veti henkeä syvään ja katsoi Mattiasta hätäntyneenä. Mattias piti Jacobia sylissään, ja poika alkoi kiemurrella levottomasti, itkeä ja kurottaa Toraa kohti. Lasta pelottivat olohuoneeseen laskeutunut tunnelma sekä vanhusten oudot äänet.

– Anna hänet minulle... Toran ääni tärisi niin, että sitä oli vaikea tunnistaa, ja hän ojensi kätensä ottaakseen Jacobin.

Mattias antoi lapsen Toralle irrottamatta katsettaan vihatusta vastustajastaan. Miehet seisoivat ottamassa mittaa toisistaan kuin kyseessä olisi kaksintaistelu, jossa jommankumman kuolema oli ainut mahdollinen lopputulos.

– Teidän on parasta selvittää tämä helvetin sirkus! Linus Havre kiroili hyvin harvoin, se ei sopinut hänen arvolleen. Mutta se,

mitä hänen omassa olohuoneessaan nyt tapahtui, sai hänet unoh-
tamaan sekä arvokkuuden että uskon Jumalaan.

– Auta minua toimittamaan nämä ihmiset ulos talosta välittö-
mästi! Jos se ei onnistu, kutsu poliisi!

– Ilomielin! Harald Havren ääni värisi vihasta. – Mitä helvettiä
te teette täällä? Ja sinä... *Tora*... Anna lapsi äidilleni!

Tora piteli Jacobia lujasti ja kääntyi Helga ja Linus Havren
puoleen. Hän puhui äänellä, joka vapisi yhä kuuluvasti, mutta nyt
lähinnä voitonriemusta:

– Kuulitteko... Kuulitteko, millä nimellä hän kutsui minua?
Ei Torgunn... vaan *Tora*... Eikö se tarkoita hänen tienneen koko
ajan, ettei nimeni ole Torgunn Brekke? Miksi arvelette hänen pi-
täneen teitä pimennossa ja teeskennelleen...

– Nyt suu kiinni! Harald harppoi parilla pitkällä askeleella lat-
tian poikki Toran luo ja halusi kiskoa Jacobin hänen sylistään.
Jacob kiljui ja tarrasi pienillä sormillaan Toraan kiinni.

– Älä koske poikaani! Mattias asettui uhkaavasti Toran ja Ha-
raldin väliin. – Sinulla ei ole oikeutta kieltää Toraa...

– Mitä helvettiä *sinä* täällä teet? Harald unohti Toran ja Jaco-
bin ja kääntyi raivoissaan Mattiakseen päin. Tora näki, että Ha-
raldin kasvot olivat vihasta kalpeat. Niin olivat myös Mattiaksen
kasvot.

– Tulin vaatimaan oikeutta poikaani, Mattias vastasi viileästi –
ja viemään sinut kanssani Granlyyn allekirjoittamaan paperit Be-
nedikten vapauttamiseksi ennen oikeusjuttua.

– Oikeusjuttu? Mikä oikeusjuttu? Mistä sinä puhut?

– Harald... Helga Havre uikutti säälittävästi. Hänen oli täy-
tynyt käydä istumaan ja hän piteli käsiä rintaansa vasten kuin
odottaisi saavansa sydänkohtauksen. – Harald, mitä tämä kaikki
tarkoittaa? Voisitko lakata kiroilemasta tuolla tavalla?

– Turpa kiinni, nyt! Harald sivalsi yhtä raivoisasti äidilleen. –Tämä ei kuulu sinulle... teille! Sitten Harald kääntyi isänsä puoleen. – En voi uskoa, että olette olleet niin tyhmiä, että päästitte nämä ihmiset sisään...

– Emme tienneet... Tunsimme Torgunnin entuudestaan, ja... Linus Havre oli nyt vaisumpi. Oli ilmeistä, että sekä hän että hänen vaimonsa tunsivat merkillistä kunnioitusta – tai kenties pelkoa – poikansa vihan edessä.

– Hänen nimensä ei ole Torgunn... hänen nimensä on Tora, ja hän on yksi kirottu...

– Niin, hän on sanonut sen, Linus keskeytti hiljaa. – Täytyy sanoa, etten ymmärrä tästä mitään...

– Tässä ei ole mitään ymmärrettävää...

– Olen kertonut heille kaiken, Harald, Tora keskeytti hänet kylmästi. Hän oli saanut taas kehonsa ja äänensä hallintaan. – Olen kertonut heille kaiken, Tora toisti ja katsoi Haraldia tiukasti vihreillä silmillään. – He tietävät, että nimeni on Tora, ei Torgunn, ja että tunsin Benedikten, kun hän asui Huippuvuorilla. He tietävät, että Jacob ei ole sinun... he tietävät uskottomuudesta... ja siitä, että mieluummin teet hänestä hullun ja panet sairaalaan kuin altistat perheesi avioeroskandaalille. Olen kertonut heille kaiken.

– Mitä paskapuhetta! Haraldin verenpaine ei selvästikään ollut laskenut. Hän vilkaisi vanhempiaan. – Ette kai ole antaneet tämän naisen syöttää teille saastaisia valheitaan? Hän on loinen ja huijari. Ajatelkaa nyt... hän ilmestyi tänne teeskennellen olevansa joku muu, väärällä nimellä...

– Josta *sinä* tiesit koko ajan kertomatta meille! Linus Havren ääni oli nyt yllättävän luja ja vakaa. Oli selvää, että Linus kykeni ajattelemaan itse ja että hänkin oli alkanut kyseenalaistaa poi-

kansa käytöstä. Ehkä hän jopa huomasi Jacobin ja Mattiaksen silmiinpistävän yhdennäköisyyden.

– Herra Havre... Mattias katsoi Haraldia ja yritti saada sanoja ulos suustaan. – Meillä on paljon puhuttavaa, teillä ja minulla.

– Meillä ei ole mitään puhuttavaa, Harald sähähti. Hän seisoi keskellä lattiaa ja kääntyi ensin yhteen ja sitten toiseen suuntaan, kuin ansaan joutunut eläin. – Teillä ei ole mitään asiaa vanhempieni taloon. Ulos, molemmat! Ja antakaa lapsi... *Siren*, ota poika!

Harald kääntyi pelästyneen piian puoleen. Tora näki, että mies tunsii olevansa puristuksissa joka suunnalla. Hänen raivokkaasta katseestaan näki, miten ahtaalla hän oli.

Siren seisoi ällistyneenä ovensuussa, Toran ja Mattiaksen takit yhä kainalossaan. Hän vilkuili ympärilleen ja heitti äkkiä vaatteet tuolille ottaakseen Jacobin, kuten Harald oli käskenyt.

Tora vain tuuppasi hänet lujasti pois.

– Pysy etäällä, hän tiuskaisi. – En luovuta poikaa.

– Anna poika, tai muuten... Harald hengitti raskaasti. – *Siren*, juoksisitko poliisiasemalle...?

– *Ei!* Linuksen ääni sai kaikki katsomaan tätä harmaatukkaista miestä yllättyneinä. Linus seisoi edelleen, mutta Tora näki, miten tämä vapisi. – Tänne ei tule mitään poliiseja selvittämään asiaa. Miettikää, mitä naapuritkin sanoisivat. Sinun täytyy selvittää asia itse, Harald!

Häpeä, Tora ajatteli ja melkein sääli näitä ihmisiä, jotka pelkäsivät *häpeää*. Haraldin on vältettävä häpeää, Tora ajatteli. Se on tärkeintä. Kenties hänen pitäisi olla hyvillään siitä, miten perhe pelkäsi julkisivunsa häpeällistä tahraantumista. Ehkä juuri tämä pelko hyödyttäisi häntä ja Mattiasta.

– Meidän on nyt aika... vaimoni ja minun... saada selville, mitä täällä tapahtuu, Linus Havre jyrähti. – Tiedoksenne, etten

halua tänne nyrkkitappelia enkä sellaista kielenkäyttöä, jota tähän mennessä on kuultu! Linus Havre jatkoi. – Vaadin, että isotumme kaikki rauhassa alas ja keskustelemme asiasta, ja että me, vaimoni ja minä, saamme käsityksen siitä, mistä tässä on kyse.

– Kyse on siitä, että poikanne ei ole Tora Lyngvikin sylissä olevan lapsen isä, Mattias vastasi. – Ja että hänen vaimonsa, joka on ilman mitään syytä sairaalahoidossa mielisairaalassa, haluaa erota hänestä.

– Haluaako Benedikte erota? Ha! Harald väänsi huulensa halveksivaan, jäiseen hymyyn. – Millä perusteella, jos saan kysyä?

– Uskottomuuden. Mattias katsoi Haraldia yhtä kylmästi kuin Harald häntä.

– Uskottomuuden. Kappas vain... Harald näytti melkein nauttivan olostaan. – Haluaako hän erota minusta, koska *hän* petti minua ja synnytti äpärän...?

– Harald! Helgan ääni kuulosti avunhuudolta. – Puhutko nyt totta? Onko hän... onko Jacob...?

– Kyllä, hitto vieköön! Harald oli ilmeisesti unohtanut isänsä kiellon käyttää kiro sanoja olohuoneessaan. – Poika on kirottu äpärä! Ettekö näe sitä itse? Hän näyttää ihan mustalaiselta. Ehkä hän onkin. Tämä mies, joka tässä seisoo ja väittää olevansa lapsen isä, hänkin näyttää mustalaiselta. Tarkistakaa, että kaikki pöytähopeat ovat tallella, kun hän poistuu talosta...

– Benedikte haluaa hakea avioeroa, kyllä, Mattias sanoi, eikä piitannut Haraldin vihjauksista, että hänen pitäisi poistua talosta välittömästi.

– Ja kenen kanssa *minä* olisin muka pettänyt häntä? Haraldin ääni särähti tavalla, josta saattoi huomata, että hänen koppava ja itsevarma käytöksensä oli saanut pieniä säröjä.

Minkä taakseen jättää, sen edestään löytää.

Harald on viimein selkä seinää vasten. Tora marssii Havrejen taloon mukanaan Mattias Lind, Jacobin oikea isä, ja vaatii Benedikten vapauttamista. Havrejen on tehtävä valinta – joko he suostuvat Toran ja Mattiaksen vaatimuksiin tai tahraavat maineensa julkisella skandaalilla.

Kun huolet alkavat väistyä, Toran valtaa joukko uusia tunteita. Hän ihastuu sopimattomalla hetkellä mutta tuntee olonsa myös yksinäiseksi. Kaipuu Huippuvuorille vahvistuu naisen sisimmässä. Onko jo aika heittäytyä uuteen seikkailuun ja matkustaa pohjoiseen?

Ellinor Rafaelsen on norjalainen kirjailija ja toimittaja, joka tunnetaan vangitsevasta Huippuvuorten yöt -sarjastaan. Rafaelsen on asunut Huippuvuorilla seitsemän vuotta.

Huippuvuorten yöt on osa Pohjoiset saagit -kirjauniversumia – koukuttavia historiallisia kirjasarjoja, jotka kuljettavat lukijan Norjan vuonoilta revontulien loisteeseen.